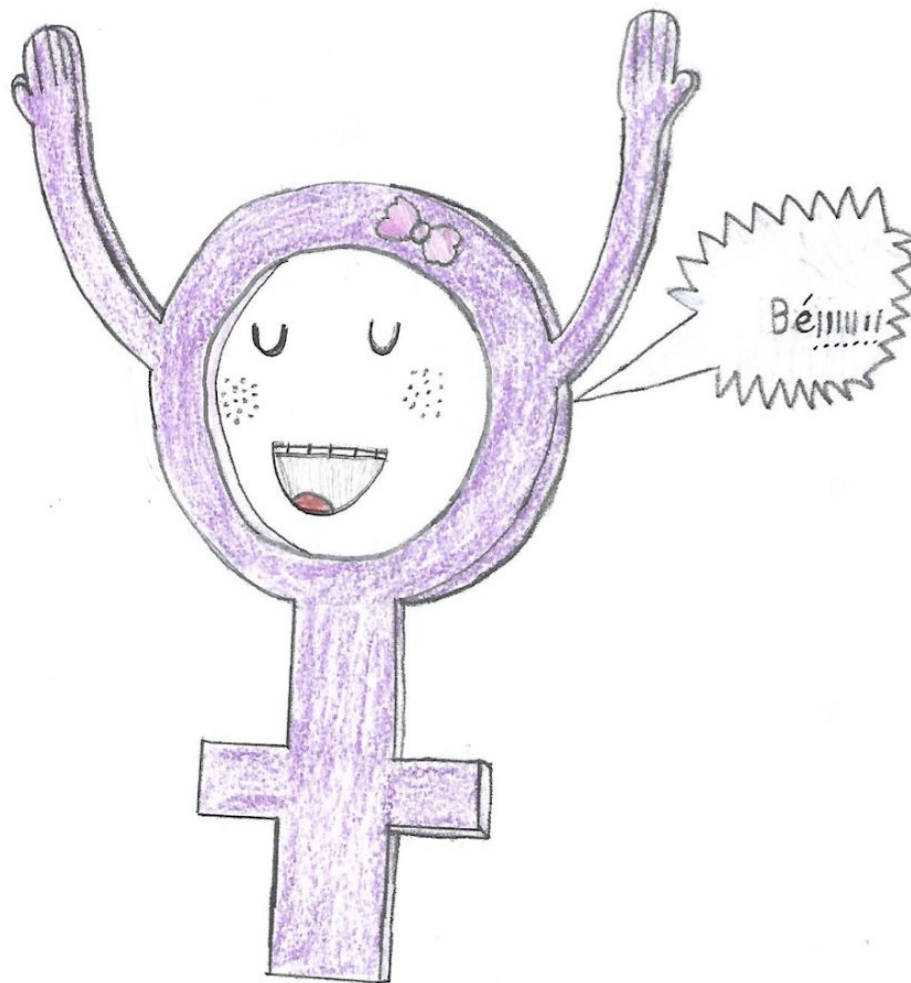

ELS ESCOLARS

DIA INTERNACIONAL DE LA
DONA!!!

*Puçol, març - abril
2020*

ÍNDIX

Editorial	pàg. 3
Les aventures d'Athenea - El confinament	pàg. 4
Els amics enfadats	pàg. 7
El misteri del diamant	pàg. 8
Gokarts	pàg. 9
S'ha parat el món	pàg. 10
El confinament a la meua casa	pàg. 12
El drac	pàg. 13
La caseta	pàg. 16
El safari mitològic	pàg. 20
Sonia en el país de la diversió	pàg. 22
#JOEMQUEDEACASA	pàg.25
Les reflexions de Marta	pàg. 28
El cap de setmana fantàstic	pàg. 30
El paradal i el seu joguet	pàg. 34
Perduts	pàg. 37
Narració breu	pàg. 39
Maria	pàg. 41
El misteri de Trastopolis	pàg. 43
L'amistat	pàg. 46
Para mí Pusol ha sido y es... <i>Rosa Mª Vicente Sabuco</i>	pàg. 48

EDITORIAL

Aquestes històries que aneu a llegir anàvem a presentar-les al XXVIII Certamen Escolar de Narrativa Curta en Valencià "Ajuntament d'Elx" 2020, abans de la seua suspensió. Com sabeu, des del 16 de març estem vivint unes circumstàncies excepcionals. Especialment les famílies, esteu fent un esforç enorme per ajudar a l'alumnat a continuar les tasques del cole, ara des de casa.

La malaltia de la COVID-19 ha causat que deixem de parlar de temes que estan guanyant rellevància en els últims anys, em referisc al canvi climàtic i la necessitat d'una igualtat entre persones, sense distinció de sexe, ètnia, lloc de naixement, etc. Per això, la portada d'aquest número la volem dedicar al 8 de març, el dia internacional de la dona, amb l'esperança que les noves generacions, que escriuen aquest periòdic, aconseguisquen en món més just.

El mestre Raül

LES AVENTURES D'ATHENEA

EL CONFINAMENT

Com bé sabeu acabem de passar per una època molt dura de la nostra vida.

Ai!! Perdoneu-me, no m'he presentat, soc Athenea i hui vos parlaré del confinament que vam haver que passar.

Bé, comencem:

Tot va començar, quan vam començar a sopar, la mami es va posar les notícies digitals en el mòbil i va vore que el dilluns 16 de març ja no hi havia cole, per tant, començava "el confinament" i després d'enterar-se m'ho va dir.

Al dia següent me'n vaig despertar, i em vaig preguntar:

–Per què ningú m'ha despertat?

Aleshores vaig anar a la cuina per a saber quina hora era. Eren les 9,30!! Què tard se m'havia fet!! Després em vaig anar al llit de ma mare, per a saber per què no m'havia despertat. I em va dir:

–Perquè era millor que hui ja no anares al cole.

I després li vaig preguntar:

–Puc vore la tele?

I ella em va dir:

–Sí.

Una hora després es va alçar i vam desdejurar. I, mentres, m'explicava com ho anàvem a fer durant aquests dies que ens tocava quedar-mos en casa, sense poder eixir al carrer.

I un dia em vaig fer les unghes, també vaig pintar, sobre tot he jugat i he tocat instruments. I he cuinat!! Doncs ja heu vist que no m'he avorrit, perquè he fet de tot.

Adeu aventurers, ens veiem en la pròxima aventura!!

Athenea Ariadna Alacid Coll, 4t

Els amics enfadats

Hi havia una vegada, un xiquet que li deien Alejandro.

Ell volia un pastís, però els seus pares no li deixaven menjar pastís. Alejandro va telefonar al seu amic Àlex perquè els seus pares li feren un pastís per al seu aniversari i el pogueren compartir. Després, els pares d'Alejandro se'n van adonar de que estava menjant pastís i el van castigar.

Més tard, Alejandro li va preguntar a Àlex si volia baixar al parc amb ell. En el parc, estaven jugant els dos i els pares dels xiquets van anar a una cafeteria.

Els pares d'Àlex, al dia següent li van regalar una camiseta a Alejandro i ell es va posar molt content. Els pares de Alejandro, li van deixar posar-se la camiseta.

Alejandro Brotons Portero, 4t

EL MISTERI DEL DIAMANT

Lola, Isabel, Raül, Pau i Daniela estaven en un bosc jugant i quan era hora de tornar a casa no sabien on estaven. Lola va trobar una caseta vella; tots tenien molta por però com Isabel era valenta va cridar a la porta i esperaren, tornaren a cridar i tornaren a cridar altra vegada. Com veien que no els obria ningú se'n van anar i la porta es va obrir de repent, però no havia ningú en la casa.

Quan entrà Raül va vore una clau i se la va guardar. Daniela va vore una porta i Pau va decidir introduir la clau i quan la va introduir, la porta es va obrir i va aparèixer una iaia i li va preguntar què feien en el bosc. Lola li va contar tot i la iaia els va ajudar a aplegar a casa.

Quan anaven pel bosc, Raül va trobar un DIAMANT, però no va dir res quan aplegaren a casa. El va ficar en la paret i va obrir la porta que mai aconseguiren obrir.

FI

Daniela Espinosa Níguez, 4t

GOKARTS

Hi havia una vegada un xic que li encantaven els karts. I un dia ell i els seus amics arriben a una idea, perquè com no es podien comprar els karts, perquè podien llevar carburadors il·legals.

Arribà el dia de carrera. Tots preparats 5, 4, 3, 2, 1, Go! Ell va començar el quart, i el roïn, començà primer, ell es va posar el segon i intentà avançar de totes les maneres.

Va tenir una de les idees més perilloses, avançar per la cuneta s'esvarà i va sofrir un accident.

Però no es va rendir i va anar tot el que donava el cotxe i quedà el primer.

D'ahí se'n va anar a la Formula1.

Pedro Niza Lidón, 4t

S'HA PARAT EL MÓN

Tot va començar el diumenge 15 de març. Pel televisor el President del Govern ens comunicava que hauríem d'estar tancats a casa durant 15 dies pel virus del Coronavirus. Jo vaig preguntar a la meua mare: "Ha ocorregut aquesta cosa altra vegada?". La meua mare em va dir que no, que era la primera vegada que ocorria.

Vaig començar a pensar com m'entretindria durant tot aquest temps... vaig planificar els dies. Pel matí quan em despertava el primer que feia era desdejunar per a prendre energia i poder fer els deures que els mestres ens havien escrit en l'agenda. Una vegada feta la feina jugava una mica a la Nintendo Switch. Després arribava l'hora i jo era el responsable de posar la taula.

Per les vesprades feia esport amb el meu germà... jugava al futbol. Ja arribava la nit i, no s'ho digueu a ningú -shiiiiit- però, em gitava un poc més tard del compte, guardeu-me el secret eeeeehhhh.

Una de les coses que em cridava l'atenció era que tots els dies a les vuit de la vesprada tot el món eixia als balcons per aplaudir als Sanitaris, Policia, Bombers i tota la gent que en aquests dies tan difícils ens ajudava. Un altra cosa que vaig aprendre és a cuinar... sí, sí, vaig fer el meu primer bescuit!. També jugava a jocs de taula com el Rummy.

Pel que veia a la televisió la gent era molt solidària, s'ajudaven uns als altres.

Tinc moltes ganes de que tota aquesta situació passe i pugua retornar al col·legi i jugar en el pati amb els meus amics. També desitge tornar a jugar al futbol tots els caps de setmana amb els meus companys de l'equip, sabeu com s'anomena el meu equip?... Intangco. Però el que més desitge de tot és que totes les persones maletes es recuperen i puguen tornar a casa.

Alejandro Torregrosa Coves, 4t

El confinament a la meu casa

Hola em dic Pepe el confinament va molt bé. Tinc els recursos necessaris: menjar, aigua, màscares... En realitat només tinc dues màscares, una de gas i una altra quirúrgica.

Si hi haguera un virus més avançat es podria dir que el carrer està erm (Erm/a: terreny que no està cultivat o no es pot cultivar), és a dir, com un desert.

I bé, tornem al carrer, està tot quasi buit. Els nivells de contagi del Coronavirus estan baixant.

Fins i tot ací el carrer és perillós. I per cert, estic a Elx.

Pepe Torres Torres, 4t

EL DRAC

Fa molt de temps en un regne molt llunyà, un rei i una reina van enviar a un cavaller, Kevin, i els seus amics, Leni i Rose, a completar una missió molt important: derrotar a un enorme drac llegendari. Al embarcar-se en la seua missió hi havia molts obstacles però un dels més difícils va passar el dia tres, a la nit.

Kevin i Rose estaven caçant per sopar quan de sobte es va escoltar un udol prop d'ells i van mirar al seu voltant. Kevin, alarmat, va cridar:

–Què ha sigut això?

Rose va mirar una altra vegada al seu voltant i va cridar:

–Mira!

Rose assenyalava uns arbustos on es podien veure dos ulls rojos mirant-los fixament. Kevin i Rose van córrer cap al càmping que van fer. Es van parar, una silueta negra a la llunyania els va bloquejar. Era un llop fosc, un caçador nocturn, una bèstia molt perillosa, la seua pell negra és perfecta per a camuflar-se en la foscor, una gran sorpresa els esperava. De sobte es van veure rodejats per mil ulls per totes les bandes; mil llops foscos els van rodejar.

Kevin i Rose van cridar:

–Ajuda!!!

De sobte es va escoltar un rugit molt fort que va fer retrunyir tot, s'escoltaven xafades cada vegada més prop. Darrere d'ells hi havia una silueta enorme; era un ogre!! L'ogre va dir amb veu greu:

–Esteu bé?

Kevin li va respondre:

–Sí, gràcies.

Rose li va preguntar:

–Com et diuen?

L'ogre li va dir:

–Soc Dani, un defensor del bosc i quasi se m'oblida dir que a tots els exploradors que em trobe els done això.

En les enormes mans de Dani hi havia un xiulet. Rose li va preguntar:

–Per a què ens serveix?

Dani va dir:

–Quan estigueu en perill useu-ho i aniré corrent a ajudar-vos.

Els li van donar les gràcies al ogre i li van dir que ho usarien.

Van arribar al seu destí, la cova del drac. Estava dormint i Leni es va abalçar sobre ell per a matar-lo però el drac es va despertar i ho va llançar pels aires cap a on estava Kevin. El drac els va acorralar. Rose se'n va recordar del xiulet del ogre i va decidir usar-ho. L'ogre va aparèixer corrent i va espantar el drac tan fort que va volar pels aires. El drac es va espantar tant que va retrocedir i va caure en una trapa de lava.

I així és com els amics van derrotar al drac llegendari amb l'ajuda de l'ogre.

Fabio Burlinnetto Pérez, 5é

La caseta

Hi havia una vegada una caseta molt bonica amb jardí i flors. Aqueixa caseta està en el bosc on vivien molts animals. Vaig anar a veure aquella caseta perquè m'agradaria viure allí. Em vaig mudar i vaig poder veure aquells animalons rondant. Era de nit i vaig somiar que podia parlar amb aqueixos animals que vivien ací, i vaig poder saber què em deien; em vaig sorprendre! Em vaig sorprendre perquè em portaven a un lloc amb uns camins de pedres i flors.

Em vaig trobar amb un eriçó molt xicotet i molt bonic, i al seu costat un osset marró. Em van dir que anàvem a viure moltes aventures els tres junts... estava molt feliç. M'estava intentant alçar del llit perquè tenia molta fam, però no em podia alçar perquè... NO ERA UN SOMNI!!, era tot realitat!. Em van dir l'osset i l'eriçó:

–Anirem al bosc a fer un pícnic, sabem que tens gana!.

Vam ser al bosc a menjar alguna cosa, vam menjar fruita seca i cacauets. Després van vindre molts més animals. M'ho vaig passar molt bé en aquell bosc.

Al dia següent (al matí) ens vam anar a passejar tots els animalons i jo, mentre cantàvem una cançó i tocàvem instruments musicals. Vam fer una cançó molt bonica i a la mateixa vegada molt enganxosa. A la vesprada se'ns va ocórrer construir una cabanya de fusta i vam plantar flors al voltant. La vam decorar per dins i va quedar genial!!.

Es va fer de nit i, com en la meua xicoteta caseta ja havíem dormit moltes vegades, se'ns va ocórrer una altra idea que va ser... dormir en la cabanya!! Però se'ns va oblidar posar llums, vaig anar corrent a la meua caseta a agafar llums. Després de posar les llums vam agafar sacs de dormir i ens vam adormir.

Al dia següent vam llevar els sacs de dormir per a posar un matalàs i estar més a gust. Vam anar a jugar i rondar pel bosc i vam jugar a tocar i parar... després d'una estona teníem gana i vam anar a berenar, després vam ser a la meua caseta a preparar uns postres.

No sabíem què postres fer i vam fer un bescuit!. Ens ho vam menjar i estava súper bo. Però, just abans de menjar-nos les postres, l'eriçó va agafar maduixes i l'osset va agafar mel. Va ser un toc especial dels dos, però va faltar el meu toc especial que va ser sucre de llustre i una mica de xocolata... Vam estar a la cabanya i vam menjar-nos els postres especials

que vam fer. I com ja he dit, estava súper bo, sobretot els nostres tocs especials.

Després vam ser a la cabanya i vaig ensenyar a jugar a jocs de taula. Després que ja sabien jugar a molts jocs se'ns va ocórrer fer una festa en la meua caseta amb tots els animals del bosc... tots jugàrem als jocs que tenia en la meua caseta.

A la nit l'eriçó i l'osset em van preparar una festa per la meua arribada i ens ho passàrem molt bé (no sabia res d'aquella festa sorpresa, lògicament perquè era sorpresa) i els vaig ensenyar a tots els animalons la nostra cabanya, la cabanya que vam fer l'osset, l'eriçó i jo en el bosc.

A tots els animalons els agrada molt la nostra cabanya de fusta. L'osset, l'eriçó i jo convidàrem a tots els animalons a berenar al bosc, al costat de la nostra cabanya i els vaig preparar a tots una altre dels meus postres perquè m'agrada molt fer-los i també estan súper bons. I com sempre, afegírem el nostre toc especial, però aquesta vegada ho van fer tots els animalons que viuen en el bosc, tranquil genial i súper bo!!.

Van passar unes setmanes des de que em vaig mudar a la caseta del bosc amb tots els animalons i no se m'ocorria què podia fer fins que... Se'm va ocórrer que podríem fer unes cabanyes de fusta per a tots els

animalons que vivien en el bosc i vaig buscar animals que volien la seua caseta. Entre tots vam poder fer una ciutat de cabanyes en el bosc (no vam posar res que contaminara) i quan acabàrem tota la mini ciutat de cabanyes en el bosc sense res contaminant, vam anar al riu a banyar-nos i jugar tots junts amb les pilotes i vaig regalar una pilota a cada animaló.

FI

Claudia Gutiérrez Agulló, 5é

EL SAFARI MITOLÒGIC

Aquesta història comença a Madrid, el dia 13-2-2000. Robert estava casat amb Ana i tenien tres fills que es deien Lluís, Miquel i Carlet. Un dia Robert va rebre una oferta de treball i deuriem de mudar-se a un poblet anomenat Arboleda del Nord.

Una vegada instal·lats, decidiren visitar el safari. Els tres xiquets estaven molt il·lusionats per veure quins animals es trobarien. Després de veure les girafes, elefants, cocodrils etc... decidiren visitar la cova dels rèptils, hi havien cobres i pitons.

Mentres Lluís i Miquel contemplaven aquelles increïbles serps, el xicotet Carlet jugava davant d'una porteta que pareixia portar a algun lloc estrany. Els tres germans, volien entrar per a explorar aquell lloc, però els seus pares no els van deixar perquè estava prohibit. Els xiquets es conformaren, acabaren la visita i se'n anaren a casa.

Per la nit Miquel despertà a Lluís i li proposà escapar-se i anar al safari per esbrinar què hi havia darrere d'aquella porta misteriosa. Lluís acceptà el repte.

Silenciosament, eixiren de casa, però als pocs metres, es donaren compte de que algú els seguia. Espai es donaren la volta i begueren a Carlet corrent cap a ells.

Amb molta precaució, arribaren a la misteriosa porta, l'obriren i entraren dintre d'un passadís fosc i estret. Al final hi havia una llum. Quan arribaren a ella, descobriren un altre safari, però esta vegada era d'animals mitològics. Hi havia un unicorn blau, un dragó gegant, un centaure molt veloç i el que més els va impressionar va ser un grif molt àgil.

Els tres germans tornaren a casa ràpidament abans de que els descobriren.

fi

Fran Mollá Clement 5é

SONIA EN EL PAÍS DE LA DIVERSIÓ

El primer dia de quarantena Sonia estava pensant què podia fer aquests dies. Pensava, pensava i seguia pensant però no se li ocorria res. Quan es va fer de nit, Sonia se'n va anar al seu llit i va tindre un somni molt estrany, o això pensava ella.

Quan Sonia va tancar la finestra hi havia molt vent, va observar un pallasso molt graciós i va decidir seguir-lo. De sobte el pallasso va desaparèixer i Sonia es trobava tancada dins d'un laberint.

Després de moltes hores va aconseguir eixir del laberint; va mirar el seu rellotge i es va sorprendre perquè el rellotge li marcava que només havien passat cinc minuts. Una veu que no es veia d'on procedia va dir:

–Ací, en el país de la diversió, el temps passa molt espai.

Sonia es va preguntar a si mateixa:

–¿Estic en el país de la diversió?

De sobte, davant de Sonia van aparèixer totes les coses que més li agraden: muntanyes russes, nòria, carrusels i el pallasso d'abans... També van aparèixer jocs de taula i molts puzles que li agradaven molt a Sonia.

Després d'un bon temps jugant, Sonia va tindre moltes idees per a fer durant aquesta quarantena com cantar, ballar, dibuixar, jugar amb la seua família i moltes coses més.

Sonia va començar a tindre molta son i se'n va anar a la seua casa per a descansar un poc, però abans es va portar un joc per a saber si tot el que ha passat havia sigut un somni o havia sigut realitat. Quan va arribar a la seua casa va guardar el joc baix del seu llit, i es va adormir.

Al dia següent, Sonia es va despertar i va anar a desdejunar amb la seua família. Quan va arribar a la cuina, Sonia va preguntar si algú volia passar el dia jugant a jocs de taula i a moltes altres coses. Tota la seua família va dir que sí i Sonia, molt emocionada, va anar a la seua habitació a agafar els jocs.

De pas, va mirar baix del seu llit; el joc que s'havia portat del país de la diversió estava en el mateix lloc on ella el va deixar la nit passada. Sonia se'l va portar per a jugar amb la seua família.

Mentre que Sonia jugava pensava:

–Si existix el país de la diversió, existiran altres països com el país de les llepolies o el del xocolate, o tal volta tornaré al país de la diversió, qui sap?

I així és com Sonia va passar el primer dia de quarantena, jugant amb la seua família i amb totes les idees que ha tingut al país de la diversió.

Al llarg dels dies següents, Sonia va tindre molts somnis viatjant per tots els països que existixen: va tindre un somni en el país del xocolate, un altre en el país de les flors, en el país dels llibres, dels colors, de les aventures, dels coixins i en el país dels gegants.

Sonia pensava que aquesta quarantena seria la més avorrida i al final es va convertir en la més divertida i original.

Sara Maria Mora Anei 5é

#JOEMQUEDEACASA

Després de 19 dies d'estar a casa, comence a estar cansat. Són tots els dies el mateix.

El covid-19 té coses bones, per exemple: la higiene, estar més amb la meua família, utilitzar la imaginació... Però no pots anar a llocs divertits, ni fer moltes coses que t'agraden. Però pense que hi ha persones que ho tenen més difícil i l'única cosa que vull és que es passe tot ràpid.

Per exemple, estic preocupat per la meua iaia que és molt major i no pot eixir de la seua casa. Quasi tots els dies la cridem per telèfon i de vegada en vegada la meua germana i jo li escrivim cartes per a quan la meua mare va a la seua casa a deixar-li la compra, se les done i es pose molt contenta... A canvi ella ens fa uns pastissos que estan molt bons.

I també el meu pare, que és camioner i va d'un costat a altre d'Espanya, passa molt per Madrid i tinc por de que agafe el virus i quan arriba a casa ho agafem tots. Però pense que això no passarà i mire les coses bones que m'agradaria fer: tinc moltes ganes de poder anar d'aventura amb el meu iaio, estem preparant una eixida molt bonica però clar, abans té que passar tot.

I què dir de les ganes que tinc de fer màgia a tots. En casa estic practicant i la meua mare ja no em pot aguantar, diu que li deixe les cartes per tots el costats. Això és el que té viure amb un mag. Però estic preparant un vídeo per a la família, que passen una estona agradable. M'agradaria que la màgia existira de veritat i, amb tan sols menejar la vareta, tot el món tornara a la normalitat.

Estic molestat per la quantitat de gent que està morint o està malalta. I que tota aqueixa gent haja d'estar soleta. Així que pensaré en coses bones i quan passe tot faré tot el que durant aquest temps de quarantena estic planejant i no vaig a parar de fer tot el que m'agrada.

Ahh!!! Dir que estic molt agraït de les persones que cuiden de les persones que estan malaltes i de tots nosaltres mentres estem a casa. Eixes persones són metges, infermers, bombers, policia, treballadors de supermercats, farmàcies, fruiters... Estan fent una labor grandíssima, moltes gràcies de veritat.

Així que, espere tornar a veure prompte als meus amics, professors i familiars que ara no puc veure.

Una forta abraçada per a tots.

#Joemquedeacasa

Paco Mora Martínez 5é

LES REFLEXIONS DE MARTA

Hui feia un dia assolellat i Marta ha anat a l'escola i s'ho ha passat molt bé. Al eixir de classe l'han donat la notícia que degut a un virus anomenat "Coronavirus" (COVID 19), s'ha de quedar dues setmanes sense anar a l'escola i sense eixir de casa.

Ens dicten que només podem eixir de casa per anar a comprar, a la farmàcia i els treballadors que desenvolupen funcions de primera necessitat.

Marta per no avorrir-se estes dues setmanes ha pensat llegir llibres, ver series, pel·lícules, fer manualitats, cuinar, fins i tot que a ella no li agrada quedar-se a casa.

Esta primera setmana tots el matins els Mestres l'envien un correu electrònic amb tots el deures que cal fer cada dia, per la vesprada alguns dies fa esport, altres veu una pel·lícula, cuina i mai s'oblida d'eixir al balcó a les huit a fer palmes, dedicades al personal sanitari que tant esforç està fent aquests dies.

Per a Marta un moment molt divertit és quan parla amb els seus amics per una aplicació informàtica, també quan cuina amb la seva germana, fan uns pastissos riquíssims.

D'altra banda s'ha divertit molt amb l'aniversari del seu veí Pau, sí sí... perquè als balcons es va fer una festa i tots els veïns van eixir a cantar-li, a més van vindre cotxes de policia amb les sirenes, Pau estava molt content . Quin aniversari més bonic!!!!!!

De tot això Marta ha tingut un moment de reflexió i va pensar:
El veritables herois i heroïnes NO són els personatges que ixen a les pel·lícules i còmics com "Spiderman", "Batman", "Wonder Woman"... , ELS VERITABLES HEROIS I HEROÏNES NO PORTEN CAPA I NO VOLEN PER L'AIRE, PERÒ SÍ TENEN SUPERPODERS, aquests herois i heroïnes són els METGES, els quals salven vides, POLICIES I GUARDIES CIVILS, per mantenir l'ordre públic i fer a Pau i molts més xiquets molt feliç al seu especial aniversari, TREBALLADORS DE SUPERMERCATS, FARMACÈUTICS, TRANSPORTISTES, MESTRES I MOLTA GENT que fa possible que tot siga més fàcil.

Aitana Pascual Piqueras 5é

EL CAP DE SETMANA FANTÀSTIC

Joan i la seua germana Lluïsa preparaven les seues maletes per anar de cap de setmana a la casa del seu iaio. Tenien moltes ganes d'anar a la casa del seu iaio perquè hi havien veïns que eren els seus amics i tenien moltes ganes de veure una altra vegada al seu iaio. Quan ells van arribar, el divendres, Lluïsa va abraçar a la seua millor amiga, Nela, i Joan va anar corrent a jugar amb el seu millor amic, Paul.

El següent dia, el dissabte, Joan, Lluïsa, Nela i Paul van anar a jugar tots junts. Nela va encontrar un full molt estrany i va decidir mirar-ho, ERA UN MAPA. Nela va decidir dir-ho als seus amics. Paul va mirar-ho amb molta curiositat, Lluïsa estava impressionada i Joan va dir als seus amics: –Anem a buscar el tresor.

Tots havien dit que sí, tots menys Lluïsa. A Lluïsa no li agradaven les aventures i per això no volia anar a buscar el tresor. Però els seus amics li van suplicar i al final Lluïsa va anar a buscar el tresor.

En el mapa hi havia un riu, unes palmeres, unes cases, un vaixell i una illa, la creu estava en l'illa. Tots estaven pensant en com podrien arribar a l'illa i Paul va dir:

–Podem anar a l'illa en el vaixell.

I tots van a dir:

–Sí, es una bona idea.

I tots van anar al vaixell.

Paul sabia com navegar amb el vaixell i era molt bo així que ell va navegar el vaixell. Quan van arribar a l'illa, Joan que era molt bo amb l'orientació va agafar el mapa i van anar tots junts a buscar el tresor.

Quan van arribar al lloc on estava el tresor, Nela que era molt bona excavant va excavar i excavar i va encontrar el tresor, el va pujar però estava tancat i no podien obrir-lo, Lluïsa li va demanar a Nela el seu ganxo i com Lluïsa era molt bona obrint panys amb ganxos va poder obrir-lo.

Van encontrar uns dibuixos que els havien dibuixats uns xiquets, hi havia noms en els dibuixos que eren: Joana, Francesc, Maria, Pere, Laura, Victor, Lea i Lluïsa;

–Qui eren eixos?

Joan va dir:

–Lluïsa, Joana i Francesc són els nostres iaïos i Lea és la nostra mare.

Paul va dir:

–Maria i Pere son els meus iaïos.

I Nela va a dir:

–Laura i Victor son els meus iaïos i Lluïis és el meu pare.

Lluïsa va dir:

–Ací hi ha alguna cosa que no ens han contat.

Els xiquets van tornar a casa i van a preguntar al iaïo, Francesc, que era això. El iaïo, Francesc, va dir:

–Fa molt de temps quan els vostres pares i mares eren com vosaltres de xicotets, els vostres iaïos i jo vam decidir fer un joc molt divertit, amagar un tresor per a que quan els seus fills, vosaltres, fòreu majors, buscàreu el tresor i això és el que heu fet, és com una tradició familiar, més que familiar es d'aquest poble.

Quan el iaïo, Francesc, va acabar d'explicar-lo tot ja era l'hora d'anar-se'n a dormir.

Al dia següent, el diumenge, Joan, Lluïsa, Paul i Nela van decidir fer el mateix per als seus fills. Paul va fer un dibuix d'ell navegant un vaixell, Nela va fer un dibuix d'ella excavant amb una excavadora, Lluïsa va fer un dibuix d'ella obrint una caixa tancada amb un ganxo i Joan va fer un dibuix d'ell amb un mapa buscant un riu, van deixar el tresor en el mateix lloc on estava abans.

Per la vesprada la mare de Joan i Lluïsa, Lea, ha vingut perquè Joan i Lluïsa demà tenen col·legi. De camí a la seua casa Joan i Lluïsa li van comptar el cap de setmana a la seua mare. Quan van a arribar a casa Lluïsa i Joan s'estaven rient del cap de setmana que havien passat i que volien tornar a pasar-s'ho tan bé.

Cada un ha fet alguna cosa per aconseguir el tresor: Paul ha navegat per a arribar a l'illa, Joan ha conseguit arribar al tresor amb el mapa, Nela ha excavat i ha trobat el tresor i Luïsa ha obert el tresor amb un ganxo. Tots han participat trobant el tresor.

FI

Maylis Sansano Trazères 5é

El pardal i el seu joguet

Hi havia una vegada un pardalet que s'anomenava Periquito Manolet i era revoltós. Ell tenia un joguet roig que era una pilota molt bonica i li tenia molta estima.

El periquito no es separava de la pilota roja, abans de despertar li donava peresa alçar-se perquè s'anava a dormir tard i li va dir a la seua pilota.

–T'estime!

La pilota es va moure i va dir.

–Hola humà.

–Com esteu? –va dir el periquito.

–Molt bé.

–I tu pilota, com estàs ? –va dir la pilota.

–Molt bé! –va dir el periquito.

I el periquito diu.

–Anem a jugar?

I la pilota diu.

–Síiii!

–Val, doncs anem a jugar a la pilota.

–Anem, anem –va dir el periquito.

Després de tota la vesprada jugant a la pilota el periquito i la pilota van decidir anar a la seua casa per a menjar perquè tenien molta molta fam. I mentre anaven a la seua gàbia per menjar s'encontraren una rateta, era molt xicoteta i molt lletja!

La rateta diu.

–Tinc fam, tinc fam, mmmm, què fam, què fam, que tinc, em vendria molt bé per a menjar un periquito –va dir la rateta.

I després el periquito va començar a córrer molt molt ràpid i de repent es ficà a volar ràpid ràpid, molt ràpid, cap a dalt, cap avall, cap a dalt, cap avall, molt desesperat i espantat.

Després la rateta li pillà la cola i se'l va menjar.

–Nyam nyam –va dir la rateta.

I ara la pilota corre que corre, tan ràpid que corria la pilota i passà un ratolinet i la pilota va dir.

–S'haurà anat ja la rateta.

I estava dintre de la casa.

I la pilota va anar a entrar a la seua casa per a vore si estava la rateta dins de la Casa. I la rateta estava dins de la casa de la pilota i pooooom, se la va menjar molt molt ràpid a mossos, com un entrepà de pernil i formatge. I va dir.

–Què grosseta que m’he posat de tant menjar i menjar –va dir la rateta.

I després la rateta va berenar formatge. I es va morir i va dir.

–Adeu vida.

FI

Claudia Diez Anton 6é

PERDUTS

Tot començà quan uns amics es van d'excursió al bosc; es deien Juande, Toni, Joaquín i Nicolás.

Aquell dia es van alçar molt prompte i van quedar en la plaça del poble. A les 8:30 arribava l'autobús i els portava d'excursió al bosc el cartell posava: EL BOCS TERRA FREDA 2 km. Joaquín va dir:

–Així cremem calories.

Van arribar una mica cansats i se'ls va fer l'hora de menjar. Abans d'endinsar-se al bosc, els va dir un senyor:

–No entreu al bosc, vos costarà eixir!

–No passa res, tenim telèfons –va dir Nicolás.

–En xafar la terra no tindràs cobertura –contestà el senyor.

Juande li va dir que tenia un dron amb càmera i podia pujar molt alt, però el senyor li va advertir que se'l trencarien per la nit.

Van arribar a la casa en la teulada on hi havia una creu de Jesús que estava tacada d'una cosa roja que deia Nicolás que era sang. Van entrar a la casa al soterrani i hi havia molt gent; li van pegar un toc a cada u en el cap i van estar lligats en unes creus; el van assassinar a tots menys a Joaquín; que va aconseguir tallar amb la

navalla que portava i va poder escapar i arribar a la cabanya on estaven tots anteriorment acampats.

Va agafar el dron que tenia i ho va tirar; com portava càmera va poder veure cap a on tenia que anar. Poc a poc se va anar acostant a un altre campament on hi havien 5 cabanyes més, però totes estaven buides i van pensar que segur que estarien tots morts.

De sobte, va sentir una veu que cridava:

–Per favor, ajuda!!!

Joaquín s’acosta a la cabanya d’on va eixir la veu i va veure un home lligat amb una cadena; Joaquin li preguntà:

–¿Què fas ací lligat i con et crides?

–Me cride John i porte una setmana lligat.

–Qui t’ha lligat?

–Van ser els caníbals del bosc que porten molt de temps ací i s’han tornat bojós i et maten per alimentar-se.

Llavors Joaquín trencà la cadena, va soltar a John i junts van iniciar el camí a casa.

Toni González Fernández 6é

NARRACIÓ BREU

Hi havia una vegada una xiqueta que es deia Victoria. Un dia quan va terminar l'escola va anar al cine per a veure una pel·lícula, va cridar als seus amics per a que anaren amb ella i quan va començar la pel·lícula li va agradar molt, un temps després es va quedar dormint.

Quan va despertar es trobava a un lloc molt estrany, un temps després es va donar compte de que estava en la pel·lícula. La pel·lícula anava de pirates que busquen un tresor.

Ella va decidir començar a caminar quan de sobte va veure els pirates que també la van veure i van començar a perseguir-la. Al final la van capturar, per un temps que estava demanant ajuda, però ningú la va escoltar. Va prendre el seu telèfon mòbil i va enviar un missatge als seus amics per ajudar-la.

Quan els seus amics van vore el missatge van decidir quedar-se dormint i quan van despertar també estaven a la pel·lícula. Després la van

buscar i van pensar un pla per rescatar-la, quan la van rescatar, tots van arribar a casa i mai van tornar a vore pel·lícules.

FI

Cristina Lozano Frutos 6é

MARIA

Jo era una xiqueta solitària, no tenia molts amics, més bé, no tenia amics. Tampoc és que m'insultaren però ningú volia estar amb mi; i no els culpe, jo també era una mica estranya.

Però un dia tot va canviar quan va arribar una xiqueta nova al col·legi. Era blanca com la neu, era com porcellana del fràgil que semblava. Quan va passar davant meua jo li vaig fer el millor somriure de la meua vida. Comencem a parlar, bo, jo parlava i ella escoltava. Al final ens vam fer amigues. Quedàvem sempre a la meua casa a la vesprada després del col·legi, mai he anat a la seua casa, quan esmentava que volia anar a la seua casa ella sempre canviava de tema, era una mica estranya. Sempre que anava parlant pels corredors amb ella la gent em mirava estrany com si parlara sola, no els vaig fer cas.

L'endemà María la meua amiga no va vindre al col·legi, era atípic en ella perquè mai faltava. Al pati em vaig adonar que María no m'havia dit els seus cognoms, ni on vivia ni gens, només m'havia dit el seu nom. Després de classe vaig anar a preguntar-li a la professora que li hauria passat a Maria i per què no havia vingut al col·legi. Ella em va dir que no existia cap Maria en classe. Jo em quede sorpresa, però alhora espantada, llavors, amb qui havia estat parlant pels corredors?

Em vaig anar a la meua casa i em tombe en el llit, no podia creure el que havia passat. DIN DON va sonar el timbre, vaig anar a obrir la porta, era Maria. M'arme de valor i li vaig preguntar:

—Eres real?

Ella em va dir que m'asseguera i jo em vaig seure i escoltar el que volia dir. Em va contar que ella havia mort en un accident de cotxe amb els seus pares, però que no es volia anar d'aquest món així que es va convertir en fantasma. Jo li vaig dir que havia d'anar-se amb la seua família a l'Altre Costat per a descansar en pau. Ella va dubtar al principi, però després va assentir. Ara ha passat un any d'això, supose que ja s'haurà anat amb la seua família perquè no l'he vista des de llavors.

Nuria Mateu Serrano 6é

El misteri de Trastopolis

Hi havia una vegada un gos anomenat Odín que vivia amb la seua família en un llogaret als afores de la ciutat de Trastopolis. Juntament amb els seus dos germans Hermes i Zeus ajudaven als seus pares en els treballs del camp tots els matins. Els seus pares eren agricultors i plantaven carlotes, tomaques i creïlles.

Un dia estaven recollint la collita de creïlles i Zeus va trobar un cofre xicotet enterrat en el sòl. Va cridar corrent als seus dos germans i entre els tres van aconseguir obrir-ho. Odín es va sorprendre molt del que va trobar en el seu interior. Era un mapa de la ciutat de Trastopolis . En ell s'amagava un gran tresor que en el mapa estava marcat per una gran X. Hermes va suggerir que això l'havia posat Zeus per a riure's d'ells. Però Odín li va creure i al costat del seu germà Zeus van emprendre el viatge cap a la ciutat. Els seus pares els van dir que estaven bojos i si anaven a la ciutat es cabrejarien molt amb ells perquè havien d'estar recollint les creïlles. Els dos germans van deixar el tema i van continuar recollint les creïlles.

Per la nit els dos germans es van escapolar de casa i es van anar cap a la ciutat. Havien de tornar a casa abans que els seus pares es despertaren. Això ho van fer diverses vegades al llarg de la setmana. Un dia van descobrir que si posaven davall del mapa una llum fluorescent es veia les canonades de les andrones de la ciutat i llavors van saber que el tresor estaria ocult en el subsol.

Aqueixa nit no van tornar a casa perquè es van anar a descobrir els misteris que hi havia davall de Trastopolis. En baixar al subsol es van trobar amb alguns ratolins vagabunds que caminaven sense rumb pels embornals. Odín li va dir al seu germà que era millor que no parlaren amb ells perquè podien tindre moltes malalties. Van continuar caminant 3 hores i al final van trobar una gran caixa amagada davall de l'aigua. Van aconseguir traure-la i se la van emportar entre els dos germans al llogaret.

Quan van arribar a la seua casa, els seus pares estaven molt cabrejats amb ells i els van castigar per a tota la vida. Però de sobte Hermes va obrir el cofre i dins hi havia una màquina que fabricava aigua. Els seus pares es van posar molt contents perquè ja no haurien de pagar

per a regar les seues hortalisses. Gràcies als seus fills ja no perdrien cap collita i van poder fer-se més rics.

Juan De Dios Navarro 6é

L' AMISTAT

Va ser una vegada, un xiquet llamat Sergi, que no va tindre cap amic. Només va tindre una pilota. Un dia va anar al parc i va veure un xiquet que també estava a soles i va parlar amb ell. El seu nom era Sebastian.

Parlaven de les seues aficions i es van donar compte de que les seues aficions eren les mateixes. Ho van passar molt bé i van quedar en el quiosc al día següent.

Es van donar compte que tenien els mateixos telèfons i les mateixes aplicacions dintre dels telèfons.

Aquella nit es van trobar al mateix restaurant amb els seus pares i van parlar amb ells per anar un dia a la casa de Sebastian.

3 DIES DESPRÉS...

Sergi va anar a la casa de Sebastian. Sebastian tenia la PS4, i van a jugar junts al FIFA20, al Fortnite i al Rocket League. També van a jugar junts al Brawl Stars amb els seus telèfons.

Al dia següent, Sergi va estar malalt de febre (38,3 graus). Però Sebastian va anar a casa de Sergi per ajudar-li. Sergi va dir que el xarop estava molt roïn.

Als 2 dies es va a trobar millor i van a quedar a las 18h a la bolera. Va guanyar Sergi 102-97 a Sebastian.

A partir d'aquell dia van ser amics i tots els dies es veuen o parlen per telèfon.

En setembre van a anar al mateix institut per fer molts amics.

FI

Alejandro Sempere Sánchez, 6é

Para mí Pusol ha sido y es...

Un agradecimiento, a Don Fernando por haber dejado que le ayudara a hacer realidad un sueño y agradecer también a los profesores que hacen cada día que este sueño siga adelante.

Es un orgullo, de haber estudiado en este colegio, que más que un colegio, es una gran familia y ver donde ha llegado este gran proyecto.

Es ilusión, de ver a mi hija estudiar en el mismo colegio donde estudió su abuelo y después yo, y me gusta mucho cuando hace la guía del museo, porque me vienen a la cabeza recuerdos muy bonitos.

Es solidaridad, de todos los vecinos que regalan al museo sus vivencias, recuerdos y objetos queridos.

Es alegría, de ver la expresión de felicidad de la gente cuando visita el museo, porque les hacen recordar cosas de su pasado.

Es curiosidad, por conocer los objetos, historias y anécdotas que llegan o exponen en el museo.

Es un placer, poder seguir en contacto con este proyecto, transmitiendo la tradición de mi familia a los alumnos y visitantes del museo, para que no se pierda.

Y es un compromiso, para todos, luchar por el futuro de este colegio y su proyecto, para que muchas generaciones puedan estudiar en él y quien sabe, algún día mis nietos.

Para mí Pusol ha sido y es, todo esto y mucho más.

Rosa Mª Vicente Sabuco

